FOTBAL

Dincolo de rezultatele din „Cupa României“

În urma relatărilor din ziarul nostru de luni, cititorii au tras singuri o serie de concluzii asupra comportării echipelor din prima categorie în „Cupa României“, în fața unor formații ce activează în campionatele regionale, în categoriile B și C.

Bilanțul este de-a dreptul îngrijorător: patru echipe de „A“, (Dinamo Pitești, Jiul, Universitatea Cluj și Steagul roșu) au fost eliminate, trei echipe (Steaua, Politehnica Timișoara și Universitatea Craiova) s-au chinuit cîte 120 de minute pentru a smulge calificarea, două echipe (Farul și C.S.M.S. Iași) vor participa la viitoarea etapă grație... regulamentului (ce-ar fi să se mai modifice ?).

Nu este exclus ca unii tehnicieni și antrenori să găsească scuze acestor rezultate slabe, referindu-se la așa-zisul factor-surpriză al acestei competiții. Părerea noastră este că aceste scuze ascund o stare de lucruri pe care nu o putem accepta. Cu mici excepții (Dinamo Buc., U.T.A., Progresul), jocurile de duminică au ridicat în primul rînd problema modului de pregătire a formațiilor noastre fruntașe care, după cum s-a văzut, nu au făcut față nici în compania unor adversari din categorii inferioare. Oare în meciurile de „Cupă“ dispar diferențele de valoare ? Sau poate aceste valori sînt atît de reduse încît nu mai pot fi deosebite de la „A“ la campionatul regional ? Și, în fond, de ce să ne mai mire rezultatele din „Cupă“, cînd la mijlocul săptămînii trecute „selecționabilii“ ne-au oferit o mostră de neseriozitate, cedînd la scor unei echipe din „B“ ?

Analizînd cu seriozitate rezultatele și relatările corespondenților noștri prezenți la meciurile de duminică, ajungem la concluzii puțin îmbucurătoare. După părerea noastră, deși dispun de condiții optime pentru pregătirea echipelor din categoria A, unii antrenori nu muncesc cu seriozitate, asiduu, pentru ridicarea calității jocului echipelor lor și, implicit, a fotbalului românesc. Ce părere au ei de eliminarea sau calificarea în „Cupă“ în mod lamentabil a garniturilor de care se ocupă ? Acesta este răspunsul antrenorilor privind îndeplinirea hotărîrilor plenarei UCFS din octombrie 1966 ? Trebuie spus, în acest sens, că o serioasă răspundere revine și conducerilor cluburilor, care în loc să urmărească cu exigență pregătirea jucătorilor, se ocupă de probleme mărunte, birocratice. Așa se explică starea proastă de lucruri care dăinuie în unele cluburi.

Ne aflăm în preajma unor confruntări internaționale de mare importanță. Avem nevoie de jucători bine pregătiți (nu de genul celor ce se zbat neputincioși în fața unor echipe de categorii inferioare), pentru ca fotbalul românesc să se afirme pe plan european. Dar, pentru aceasta trebuie să se muncească mult, să se întărească spiritul de disciplină, conștiinciozitate și răspundere în rîndurile fiecărei echipe. Dacă în mijlocul sportivilor sau antrenorilor se află cumva oameni care nu pot face față noilor obiective — să o spună — să lase locul celor dornici și capabili să îndeplinească sarcinile puse acestui sport.

Revenind la jocurile disputate în „Cupa României“, felicităm pe această cale pe fotbaliștii din categoriile inferioare care au dat duminică o ripostă usturătoare colegilor lor din „A“, urîndu-le și în viitor succese în lupta lor sportivă de promovare în ierarhia fotbalului nostru.

CRISTIAN MANTU

A dispărut sistemul de joc?

Cîteva puncte de vedere ale atrenorului CONSTANTIN TEAȘCĂ

1—4—2—4... 1—4—3—3... 1—1—3—3—3 etc... Enumerare de cifre, cu valoare de simbol, exprimînd forma de bază în care joacă o echipă sau alta, așezarea inițială a fotbaliștilor în teren. Intr-un cuvînt, SISTEMUL DE JOC — noțiune de largă circulație în lumea fotbalului, pe buzele tuturor tehnicienilor, dar pusă — după ultimul campionat mondial — în anumite cercuri la „stîlpul infamiei“: „SISTEME ? NU MAI EXISTĂ SISTEME“. „CUM NE ORGANIZĂM ?“ — a venit, cu promptitudine, replica. „DUPĂ FAZA RESPECTIVĂ DE JOC. CÎTE FAZE ATÎTEA AȘEZĂRI ÎN TEREN...“ „CE NE FACEM CU LINIILE, CUM NE ORGANIZĂM JOCUL ÎN CELE DOUĂ MOMENTE DE BAZĂ, DE APĂRARE ȘI DE ATAC ?“

Și.. cearta — între „clasici“ și „moderni“ — s-ar putea prelungi, fiecare din tabere fiind în stare să aducă argumente în susținerea punctului de vedere. Cine are dreptate ?

Să încercăm, pentru început, să lămurim această problemă — deosebit de importantă prin implicațiile ei asupra principiilor tactice de bază — împreună cu antrenorul CONSTANTIN TEAȘCĂ, autor a două cărți despre fotbal și al unei a treia în curs de apariție la Editura UCFS, martor ocular al ultimelor două ediții ale C.M. Interviul a început la modul direct :

— Cum e cu sistemul de joc ? A dispărut această noțiune după C. M. ?

— *Acei care s-au dus în Anglia pregătiți să vadă noi sisteme de joc s-au înșelat. In evoluția lui științifică, fotbalul nu cunoaște decît trei sisteme de joc: sistemul clasic 1—2—3—5, W. M.-ul și 1—4—2—4. In același timp cu acestea și-au făcut loc și unele sisteme cu caracter defensiv pronunțat, ca „lacătul“ lui Karl Rappan, „zăvorul“ lui Herberger și „betonul“ lui Herrera. Cu alte cuvinte, metodele de joc nu ies precum ciupercile după ploaie. Să luăm de exemplu W. M.-ul. Apărut ca o consecință a modificării legii ofsaidului (anul 1925), el a primit sentința decapitării abia în 1958. Cît despre existența concomitentă a sistemelor ofensive și defensive, acesta este un lucru absolut necesar, pentru că din opoziția lor fotbalul nu are decît de cîștigat. Și cînd spun fotbalul mă gîndesc, firește, la ofensiva-construită care, dacă nu poate să se descurce singură, primește ajutoare de la regulament. Așa se explică faptul că la ora actuală se discută cu insistență despre modificarea legii „afară din joc“, de acordarea de goluri sau măcar de penaltiuri la un număr oarecare de cornere, de înlocuirea jucătorilor accidentați ș.a.m.d.*

— De ce împărțiți sistemele în ofensive și defensive, știut fiind că acestea oferă doar principiile de bază ale jocului ?

— *Dacă n-am ajunge să precizăm care este linia de demarcație între diferitele sisteme de joc am înțelege, în continuare greșit, că ele reprezintă NUMAI așezarea în teren. Inchipuiți-vă, în aceste condiții, tragedia jocului de cuvinte ce ar rezulta la obișnuita analiză a unui meci în care dinamica suferă mișcări din minut în minut. Or, din a da denumiri sistemului numai după așezare, s-ar desprinde concluzia că, de pildă,* Anglia, Portugalia, Ungaria, Brazilia *etc, au folosit într-un meci vreo 8—9 sisteme. De aceea consider că linia de demarcare între sisteme o trasează MARCAJUL. Desfășurarea ultimului campionat mondial ne permite să concluzionăm că echipele care au jucat defensiv* (Italia, Franța, R.F.G., U.R.S.S.), *au apelat la un marcaj strict, om la om, (parțial sau pe tot terenul), în timp ce formațiile care au acționat ofensiv* (Anglia, Portugalia, Ungaria, R.P.D. Coreeană) *au construit sistemul pe baza marcajului în zonă (care, să fim bine înțeleși, nu exclude marcajul strict al adversarului din zona sa). Și cu cît acesta devine mai periculos, apropiindu-se de zona de finalizare, strînsoarea marcajului se accentuează.*

— Ce rol atribuiți, totuși, sistemului ?

— *Un rol foarte mare, întrucît el pune la dispoziție* principiile tactice de bază, *care,* pentru a fi însușite, necesită timp. *Pentru acest motiv nu împărtășesc opinia celor care susțin că sistemul trebuie aplicat în funcție de jucători. Dimpotrivă: jucătorii trebuie să învețe să acționeze în cadrul unui sistem anumit.*

— Ce raport stabiliți între sistem și concepție ?

— *După părerea mea, concepția de joc este superioară sistemului. Ea poate da nuanță ofensivă chiar și „betonului“, cu condiția să rezolve situația de atac pe aceleași principii: colectiv și în superioritate numerică.*

— Toate acestea au o valoare de cadru de organizare, de ansamblu a jocului. Victoria o asigură însă — *cred că subscrieți* — pregătirea superioară la toți factorii.

— *Mai mult decît atît: o echipă de fotbal cu joc eminamente colectiv, poate suferi eșecuri dintre cele mai categorice dacă un singur „pion“ nu înțelege să-și ridice măiestria sportivă la... nivel mondial. Pentru că eșecul unuia, mai ales cînd este vorba de portar, duce la prăbușirea întregului, a colectivului.*

— Am stabilit, deci: sistemul nu este o noțiune perimată. Referitor la 1—4—2—4 unele voci îl consideră depășit. Ce părere aveți ?

— *Sistemul 1—4—2—4 a triumfat în 1958, deoarece Brazilia l-a interpretat în mod magnific. Ar fi o mare greșeală să-l catalogăm depășit pentru că echipa lui* Vicente Feola *a părăsit din optimi turneul final al C.M. Oricît ar părea de ciudată afirmația mea, înfrîngerea reprezentativei braziliene se datorește faptului că ea a venit în Anglia slab pregătită, antrenorii necunoscînd nici măcar „11“-le de bază. Dimensiunea haosului s-a reflectat și în aceea că Vicente Feola a rulat în trei meciuri aproape întreg lotul de 20 de jucători, adică pe toți, cu excepția lui* Zitto *(accidentat) și a foarte tînărului* Edu.

— In ceea ce vă privește, rămîneți mai departe adept al sistemului 1—4—2—4, cu apărarea în linie ?

— *Acum, la început de sezon și ca antrenor al unei echipe care „trage“ pentru promovarea în prima categorie a țării, dați-mi voie să am și eu secretele mele. Pot doar să vă spun că sînt pentru sistemele care permit jucătorilor să evolueze eliberați de consemne limitate la adversarul direct, într-un cuvînt, sînt pentru marcajul în zonă, generator de joc colectiv-constructiv-ofensiv, adică de creație personală în slujba echipei. Dar despre toate acestea vă promit o abordare mai pe larg a problemelor în viitoarea lucrare.*

— Nu-mi mai rămîne decît să vă urez succes !

Interviu consemnat de G. NICOLAESCU

Cîteva rînduri și despre

VIAȚA SPORTIVĂ!

Căutînd o explicație pentru maniera nesatisfăcătoare în care evoluaseră selecționabilii în partida cu Politehnica București, antrenorul ILIE OANĂ considera, printre altele, că jucătorii săi — în răstimpul celor trei zile — de duminică pînă miercuri — au ignorat regulile antrenamentului invizibil, comițînd abateri de la normele vieții sportive, excese — într-un domeniu sau altul al vieții lor particulare. Antrenorul ILIE OANĂ își susținea afirmația reamintind o situație asemănătoare, petrecută în preajma meciului de pregătire cu echipa italiană Cagliari, regretînd, totodată, că nu a luat măsurile necesare pentru asigurarea unui control riguros al felului în care selecționabilii au trăit *de duminică — după terminarea jocurilor — pînă la începerea partidei cu Politehnica.*

— Toată chestia e să nu ne vadă antrenorul !
(Desen de NEAGU RĂDULESCU)

Tocmai acest regret **exprimat** a prilejuit apariția rîndurilor de față, necesare — considerăm noi — pentru a pune în discuție o chestiune de maximă importanță pentru reușita eforturilor depuse în scopul continuei îmbunătățiri a activității fotbalistice din țara noastră.

Într-adevăr lucrurile stau așa și acesta este un fenomen care se petrece nu numai la lot. Antrenorul își face o vină pentru faptul că oamenii săi n-au înțeles să respecte anumite exigențe care alcătuiesc una dintre condițiile fundamentale ale fotbalului, ale sportului de performanță în general. Ce fac jucătorii ? Ascultă, mai mult sau mai puțin afectați, admonestarea de la sfîrșitul jocului unii luîndu-și chiar angajamente, sincere și decisive în clipa aceea. După un timp, însă, aceștia cad din nou „în păcat“ și povestea reîncepe, pentru că cel care va fi tras deosebit de aspru la răspundere pentru viața personală a jucătorilor săi (sau se va simți cel mai vinovat) va fi tot antrenorul.

Și iată-ne întîlnind una dintre acele anomalii care și-au făcut loc în fotbalul nostru: de o problemă personală răspunde antrenorul, conducerea tehnică a echipei. Spunem **de o problemă personală,** pentru că este greu să accepți ideea de a face responsabil — în exclusivitate — pe cineva din afară de o chestiune care te privește direct: viața ta particulară.

Desigur, colectivul poate și trebuie să intervină atunci cînd un membru al său și-a pierdut busola, pornind-o pe căi greșite. Dar de aici și pînă la dădăceală, la un control total al vieții particulare este o mare distanță. Iar în cazul fotbalului, al sportului de performanță în general, situația ni se pare cu atît mai stranie cu cît sportivii respectivi știu bine că pentru realizarea unor anumite valori se cer respectate cu strictețe o serie de cerințe, care merg de la alimentație pînă la un anumit fel de activitate psihică. **Noi, sportivii de performanță,** ne declara recent maestrul emerit al sportului **GH. CONSTANTIN, sintem oarecum favorizați în ce privește organizarea vieții personale. Antrenorul, medicul și alți factori se ocupă îndeaproape de noi, din acest punct de vedere. Și atunci cum sînt posibile aceste „ieșiri“ din profilul vieții sportive ? Poate că tocmai în această stare de lucruri se află cauza cauzelor ! Poate că tocmai prin acest exces de grijă, de îndrumare, omul nu se mai simte direct răspunzător pentru felul în care trăiește. Se formează astfel o mentalitate ciudată, iscîndu-se un fel de competiție între antrenor și sportiv — ultimul căutînd mijloace și forme „legale“ de a scăpa din „strînsoarea“ antrenorului.**

Este o situație complet anormală, născută din eroarea comisă de acei antrenori care vor să dea mai mult decît sînt obligați. Nimeni nu mă poate controla mai bine decît o fac eu însumi. Eu, conștiința mea de jucător de fotbal în adevăratul sens al cuvîntului .

Este un punct de vedere care merită toată atenția, gîndindu-ne că aparține unui jucător care în întreaga sa carieră a fost un exemplu sub acest raport. Și acest punct de vedere are darul să remarce, încă o dată, bizarul transfer de responsabilitate existent în fotbalul nostru, în ce privește viața personală a jucătorului. Încă o verigă din lungul lanț al slăbiciunilor care fac ca fotbalul românesc să nu atingă valoarea cerută de condițiile create, o verigă care ar trebui ruptă. Vor fi desigur și „pierderi“, dar faptul nu trebuie să ne sperie pentru că aceste „pierderi“ s-ar fi petrecut oricum mai devreme sau mai tîrziu. Importantă este modificarea esențială care trebuie să se producă în mentalitatea sportivilor noștri: viața particulară, sub unghiul ei sportiv, ca și tehnica individuală, este o problemă personală și trebuie tratată ca atare.

VALENTIN PĂUNESCU

Unirea Focșani — Moldova Chișinău 1-0 (1-0)

Continuîndu-și turneul în țara noastră echipa Moldova Chișinău a susținut duminică un meci amical în compania formației Unirea din Focșani. Gazdele au obținut victoria, prin golul înscris de Popescu în min. 20.

A. AXENTE și **A. SÎRBU** — coresp.